

Škola naruby

Ačkoli by se podle názvu obce Velké Hrabanice mohlo zdát, že se jedná o velké město, ve skutečnosti je opak pravdou. Náš příběh se odehrává v jedné jediné škole, která ve Velkých Hrabanicích stojí.

Jednoho dne se pan učitel fyziky Franta Dudek rozhodl, že žákům VIII. B ukáže pokus se statickou elektřinou a k tomu navíc ještě elektrický oblouk. Nejprve rozdál všem žákům skleněné tyče a kousky umělé kožešiny. Každému dal ještě pírko. Dal žákům za úkol, aby pírko zvedli bez doteku ruky, ale nic jim předem nevysvětlil. Někteří marně z plných plic foukali, pírko jim však jen spadlo z lavice. Jiní se ho snažili nahrábnout tyčí na kožešinu, také bezvýsledně. Holky v úplně zadní lavici pozorovaly Romana, který seděl před nimi. On totiž, na rozdíl od ostatních, pokus dobře znal a věděl, že když bude třít kožešinu o tyč, vytvoří tak statickou elektřinu, pomocí které se dá pírko zvednout. Rozkřiklo se to. Za chvíli celá třída šudlila tyčku kožešinou jako pominutá. Mezitím pan učitel Dudek nachystal přístroj na další pokus, aby vytvořil elektrický oblouk. Chtěl otestovat, jestli to funguje, než ukáže oblouk celé třídě. Žáci usilovným třením vytvořili tak moc statické energie, že to zásadně ovlivnilo fungování přístroje, který pan Dudek zrovna testoval.

Po chodbě před učebnou fyziky šel v té době pan ředitel. Třída sousedí se skladem chemie a učebnou ZUŠ a pan ředitel měl namířeno do kabinetu přírodopisu vedle skladu chemikálií. Tam však už nedošel. Ze skladu se totiž najednou ozval výbuch. Otevřenými dveřmi kabinetu přírodopisu vyletěla lidská lebka. Kutálela se po chodbě a zastavila se až před panem ředitelem. Ten se šíleně lekl a v šoku se dal na útěk. V hlavě ho napadaly jen ty nejhorší a nejčernější myšlenky. Snad to nebyla paní učitelka Vránová, která tam konečně chtěla uklidit vzorky minerálů a květin...

V učebně ZUŠ zrovna v tom stejném čase prvňáci trénují na koncert. Zpívají a štěrchají rumbakoulemi. Jejich učitel u toho pospává, protože už má dnes za sebou čtyři koncerty a dvě vyučovací hodiny hry na trumpetu. V polospánku slyší místo štěrchání hukot a říká: „Do rytmu děti, do rytmu a ty, Pepíčku, nemlať do toho bubnu!“ „To jsem nebyl já.“ ohradil se Pepíček. Učitel se trochu probere a zjistí, že spadl ze židle. Že by to byla ta rána? pomyslel si v duchu a pořád napůl ve spánku si sedl zpátky a zavelel: „Hrajte to celý znovu! A ty, Pepo, nemlať tolik do toho bubnu, akorát to rozbiješ!“ a už zase vesele pospává.

Mezitím, nad učebnou fyziky o patro výš, ve třídě IX. B paní učitelka Polívková zrovna doučuje dva žáky z matematiky. Marně se jim snaží vysvětlit soustavy rovnic a když už jí

dochází pedagogické nápady, sklesle pronese: „Jak to, že to pořád nechápete, já se z vás dvou zblázním!!!“ Jako by to přivolala. Z ničeho nic přišla hlasitá rána a všichni tři se pořádně udeřili do hlavy. Karel si pohladil bouli na čele a říká: „Jé, hele, x je 3.“ Náhle Patrik s celou otlučenou hlavou dodá: „A hele, y je 5.“ Na rozdíl od nich však paní Polívková nic nechápe, chytá se za hlavu oběma rukama a lamentuje: „Co to jako je? Jaký $x + y = 8$? A co má bejt to $2x - y = 1$?“

A zatímco se odehrály všechny tyto prapodivné události, stihnul pan ředitel přivolat všechny záchranné složky, a dokonce i pyrotechniky. Jako první na školní chodbu vtrhli ozbrojení policisté. Své zbraně namířili na lebku, která se tam stále válela a civěla na ně prázdnýma očima. Čím více se k ní blížili, tím více jim docházela jedna věc: Ta lebka není pravá. „Dnes to vidím na marnej výjezd, co myslíte, veliteli?“ pronesl trochu zklamaným hlasem policista, který se v duchu tajně těšil na pořádnou akci. Než stihl velitel odpovědět, skočil mu do řeči ředitel, stále schovaný za rohem: „Ne, ne, žádný marný výjezd! Slyšel jsem strašný výbuch a pak ta lebka! Chudák paní učitelka Vránová, tak se těšila, že tam bude mít v kabinetě konečně pořádek.“ Velitel hlídky šťouchnul obuškem do lebky a přišel za truchlícím ředitelem: „Pane řediteli, vy jste si nevšiml, že ta lebka není pravá? To je jasná maketa pro studijní účely.“ Pan ředitel se rozpačitě podrbal na hlavě: „To jsem blázen. Tak aspoň ten výbuch byl pravý? Otráslo to celou školou!“

Policisté jsou povinni prozkoumat, zda se ve škole skutečně nenachází výbušnina a přivolají pyrotechniky. Ti se okamžitě pustí do systematického prohledávání místností. Začnou v kabinetě přírodopisu, kde jsou sice poházené všechny možné věci po zemi, ale žádné stopy po výbušnině, ani po člověku. Poté otevrou dveře skladu chemikálií a tam už to konečně vypadá jako po výbuchu. Pan ředitel nelhal. K výbuchu tady opravdu došlo, ale je tu ještě něco divného. Ani zkušení pyrotechnici si s tím nevědí rady. Na zemi nic nevidí. Všechny věci jsou rozprostřené po stropě. Zkušený pyrotechnik říká svému kolegovi: „To bude asi ta nová bomba, jak nám o ní říkali na školení. Ta, co vytvoří tlakovou vlnu a odhodí všechno nahoru.“ Druhý odpoví: „Já ti nevím, na tom školení jsem chyběl. Ale divný to je. A hlavně podezřelý, k takové zbrani by se školáci přece nedostali.“ A i když to na sobě nedal znát, někde uvnitř se ho zmocnily obavy z té nebezpečné bomby. Nechtěl však v kolegovi vzbudit dojem, že má strach, proto argumentoval dodržováním předpisů a řekl: „Ty jdi první, když máš to školení.“ Ale než stihli vstoupit dovnitř, uslyšeli velice podezřelé zvuky. Vydají se tedy i s policisty ke zdroji těch zvuků a ocitají se před učebnou ZUŠ. Policisté vyrazili dveře a nakoukli dovnitř. Na první pohled se zdála učebna prázdná. Zvuky ale pocházely odtud. Seshora se ozve hlas podřimujícího, věčně unaveného pana učitele: „Zase pozdě, Prokope, vem si rumbakouli a přidej se k ostatním!“ Pootevře oči a zděsí se. Prokopa nikde nevidí. Místo něj spatřil prokopnuté dveře a nakukující hlavu policisty. To ho na chvíli probralo, zděšením však nemohl ze sebe vydat ani hlásku, tak jen začal mávat rukama na všechny strany a pak vyčerpáním omdlel. Na jeho obhajobu je potřeba zdůraznit, že měl za sebou opravdu těžký den. Policista s hlavou pořád strčenou dovnitř na tom nebyl o moc lín. Ačkoliv měl za sebou dvacet pět let služby a viděl už kde co, v takovéto situaci se ještě neocítl. Vrátil se k veliteli a podal hlášení:

„Pane veliteli, tato učebna je naruby!“ Velitel nic nechápe a ptá se: „Co myslíte tím, že je naruby?“ „Tím myslím, že je úplně naruby!“ odpověděl policista vyděšeným hlasem a s roztržesným nohama si to namířil ke zdravotníkům.

Velitel nebojácně vkročí do učebny a vtom se ozve rána. Na to zareagoval pan učitel: „Pepo, nemlať do toho bubnu, akorát to rozbiješ!“ Prvňáčci se rozesmějí a Pepa říká: „To jsem nebyl já.“ Učitel se konečně definitivně probere a zmateně se dívá na velitele zásahové jednotky sedícího na stropě a ten se stejně tak zmateně dívá na něj. Další policista se konečně odhodlal. Strčí hlavu do učebny, podívá se nahoru na strop, kde sedí jeho velitel, asi 15 smějících se prvňáků a pan učitel. Prvňákům to, že jsou na stropě, očividně vůbec nevadí a mají z toho jen legraci, zato veliteli policie to vadilo hodně a nařídil: „Okamžitě evakuujte celou učebnu z toho stropu!!!“ Hasiči pohotově nastrčí žebřík do učebny a během několika minut jsou po něm dopraveni všichni ze stropu do bezpečí na školní chodbu.

Nadešel čas prozkoumat poslední místnost – učebnu fyziky. Policisté si možná mysleli, že je dnes už nemůže nic překvapit. Ale to se šeredně mylili. Když nakoukli do učebny, hned jim padl pohled na zvláštní přístroj stojící na zemi. To však zdaleka nebylo vše. Žáci na stropě udělali z lavic a židlí pyramidu a teď se snaží pomoci panu Dudkovi doplazit se po ní k přístroji, aby ho vypnul. „Ještě kousek, ještě kousíček!“ volá pan učitel Dudek a rychle vysvětlil, že vypojením přístroje ze zásuvky se gravitace opět vrátí do normálu. Najednou bylo všechno jasné. Otočená gravitace ve skladu chemie způsobila, že se různé chemické látky při nárazu na strop smíchaly. To způsobilo výbuch a ten zase rozházela věci v přírodopisném kabinetu. Nebyl důvod dál otálet. Pomocí hasičských žebříků byli vystěhováni ze stropu všichni lidé i všechny věci, aby se zabránilo jejich pádu. Poté teprve mohli odpojit přístroj od přívodu elektřiny. Byla to náročná operace, která vyžadovala od všech naprostou souhru a dokonalou koordinaci. Jenže když už se zdálo, že mají vyhráno, nečekaně se z horního patra ozval rámus. Ukázalo se, že změna gravitace působila nejen v místnostech vedle učebny fyziky, ale také ve třídě IX. B o patro výš. Tím se vysvětlily otlučené hlavy dvou studentů a jedné paní učitelky. Paní učitelka se naštěstí při pádu ze stropu udeřila znovu do stejného místa a matematika jí opět jde. A studenti letící zpátky dolů stihli vypočítat, jak přesně se mají během pádu ze stropu na zem otočit, aby se nárazu vyhnuli.

Tak už to někdy bývá, že největší objevy vzniknou zcela náhodou, jako například penicilin. Taková nečekaná rána do hlavy, nejen že může způsobit bouli, ale také může naučit člověka matematiku. Doma to však raději nezkoušejte. A byla to právě náhoda, co způsobila, že tento jeden nepovedený (nebo povedený?) pokus přinesl panu učiteli Dudkovi Nobelovu cenu za fyziku.